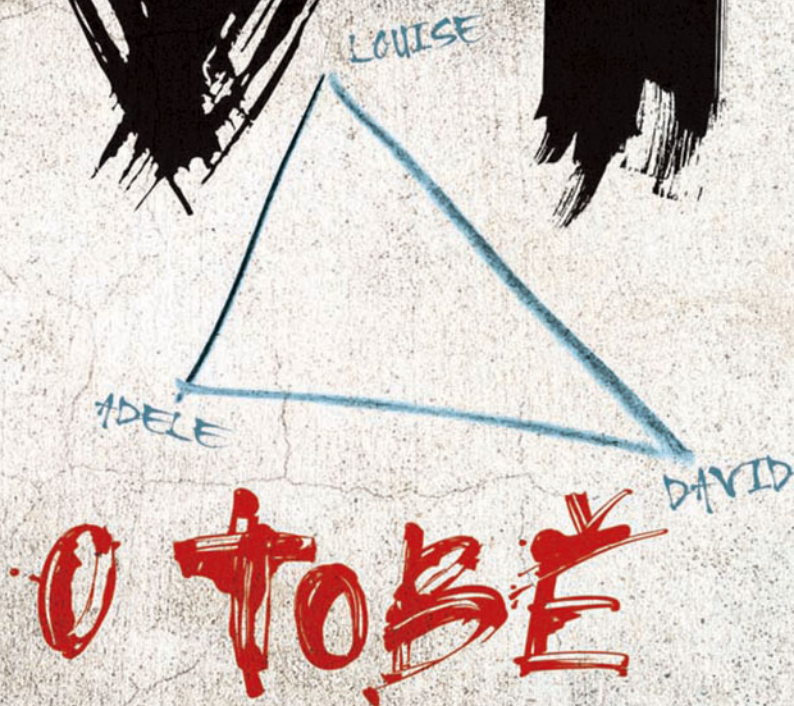

thriller

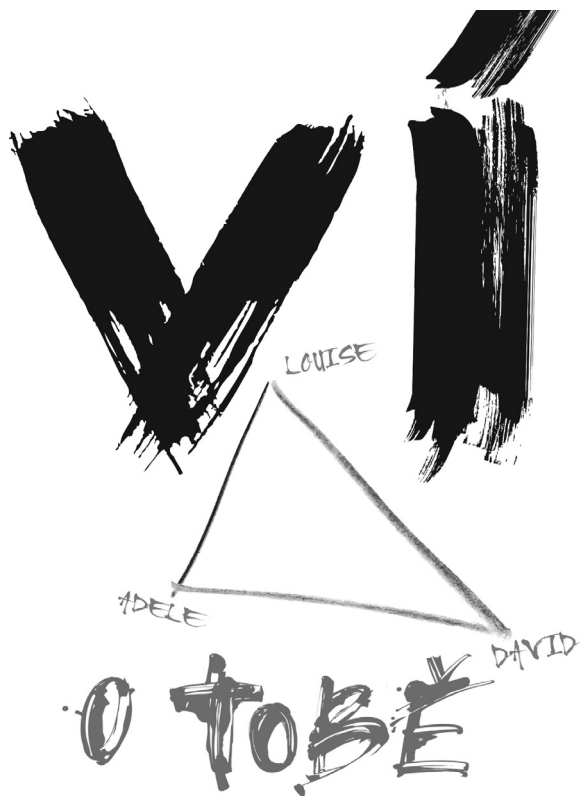
„Sarah Pinborough se stane vaší novou obsesí.“
– Harlan Coben

sarah pinborough

sarah pinborough

VIO TOBE

sarah pinborough

Přeložila Hana Sichingerová

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © Sarah Pinborough 2017

Translation © Hana Sichingerová, 2017

Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-631-6 (pdf)

Tři mohou zachovat tajemství,
jsou-li dva z nich mrtví.

—Benjamin Franklin

Pro Tashu

Nelze to vyjádřit slovy.

Vše, co mohu říct, je, díky za vše a drinky platím já.

PRVNÍ ČÁST

1

TEHDY

Každou hodinu se štípní a řekni si: JSEM VZHŮRU.

Podívej se na svoje ruce. Spočítej si prsty.

Podívej se na hodiny (nebo hodinky), pak se koukni jinam a zase na hodiny.

Zůstaň v klidu a soustřeď se.

Mysli na dveře.

2

POZDĚJI

Téměř svítalo, když to konečně skončilo. Po plátně nebes pluly šedivé cáry. Džíny měl obalené suchými listy a blátem a na jeho zesláblém rozbolavělém těle usychal v chladném vlhkém vzduchu pot. Stalo se něco, co nešlo vzít zpátky. Děsivý, nezbytný čin. Konec a začátek se už navždy spojily do jednoho. Skoro čekal, že se to odrazí ve vzhledu světa, změnění se, ale země i nebe zůstaly stejně šedavé a ani stromy se netřáslly hněvem. Žádný plačtivý šepot větru. Žádné kvílení sirén v dáli. Les byl stále jen lesem a země zemí. Dlouze si vzdychl a překvapilo ho, že se cítí lépe. Čistý. Nové svítání. Nový den.

V tichu kráčel k troskám domu v dálce. Zpět se neohlížel.

3

NYNÍ

ADELE

David konečně přichází domů a já mám ještě za nehty bláto. Cítím, jak se mi bolestivě zarývají hluboko do polštářků dlaní. Když zaklapnou přední dveře, nervozitou se mi zvedne žaludek. Chvilí pozorujeme jeden druhého z opačných konců dlouhé chodby našeho nového viktoriánského domu, mezi námi jen pruh dokonale vyleštěného dřeva, než se otočí, trochu zavravorá a zahne do obývacího pokoje. Zhluboka se nadechnu a vydám se za ním. Trhnu sebou pokaždé, když tvrdý podpatek mých střevíců klapne o podlahu. Nesmím se bát. Musím to napravit. *Musíme* to napravit.

„Uvařila jsem večeři,“ snažím se, aby to neznělo moc naléhavě. „Jen stroganov. Jestli jsi už večeřel, můžu ho schovat na zítra.“

Odvrací se ode mě, zírám na police zaplněné knihami, které z krabic vybalili stěhováci. Snažím se nemyslet na to, jak dlouho byl pryč. Střepy jsem uklidila, podlahu zametla a vytřela, zahradu dala do pořádku. Všechny důkazy předchozího běsnění zmizely. Po každé sklenici vína, kterou jsem vypila, jsem si vypláchla ústa, aby ho ze mne necítil. Nemá rád, když piju. Jen občas sklenku dvě ve společnosti. Nikdy sama. Ale dnes večer jsem si nedokázala pomoci.

Osprchovala jsem se, a i když se mi nepodařilo úplně dostat špínu zpod nehtů, vzala jsem si šmolkově modré šaty, boty, které se k nim hodí, a nalíčila se. Ani stopa po slzách a boji. Chci, abychom na všechno zapomněli. Tohle je náš nový start. Náš nový začátek. Musí být.

„Nemám hlad.“ Podívá se na mě. V jeho očích vidím skrytou nenávist a ze všech sil se přemáhám, abych se nerozplakala. Myslím, že tohle odcizení je horší než jeho vztek. Všechno, na čem jsem s takovým úsilím pracovala, se hroutí. Je mi jedno, že už je zase opilý. Chci jen, aby mě zase miloval jako kdysi. Ani si nevšiml, jaké úsilí mě to stálo, od chvíle, co utekl ven. Jakou mi to dalo práci. Jak vypadám. Jak moc jsem se *snažila*.

„Jdu si lehnout,“ řekne. Nepodívá se mi do očí a já vím, že tím myslí pokoj pro hosty. Dva dny od našeho nového začátku a on se mnou nebude spát. Cítím, jak se propast mezi námi zase rozšiřuje. Brzy přes ni jeden na druhého nedohlédneme. Opatrně mě obejde a já mám chuť dotknout se jeho paže, ale mám strach z toho, jak zareaguje. Zdá se, že je ze mne znechucený. Ale možná je znechucený sám ze sebe a jen to vyzařuje mým směrem.

„Miluju tě,“ vyslovím tiše. Nenávidím se za to. Neodpoví, jen vrávoravě stoupá po schodech, jako bych tady nebyla. Slyším, jak se jeho kroky vzdalují, a pak se zavřou dveře.

Chvilí civím do místa, kde před chvílí byl, a naslouchám přerývanému tlukotu svého srdce, pak se vrátím do kuchyně a vypnu troubu. Neschovám to na zítra. Při vzpomínce na dnešek by jídlo zhořklo. Večeře je v troskách. Náš vztah je v troskách. Občas mě napadá, zda mě nechce zabít a celé to skončit. Zbavit se břemene na svém krku. A možná nějaká část ve mně chce zabít jeho.

Jsem v pokušení dát si další sklenku zakázaného vína, ale odolám. Už takhle jsem na dně a další hádku neustojím. Možná ráno zase budeme v pořádku. Vyměním láhve a on se nikdy nedozví, že jsem vůbec pila.

Chvilí vyhlížím do zahrady, pak konečně vypnu venkovní světla a v okně spatřím svůj odraz. Jsem krásná žena. Pečuju o sebe. Proč mne už nemiluje? Proč po tom všem, co jsem pro něho udělala, nemůže náš život být takový, v jaký jsem doufala, jaký jsem chtěla? Máme spousty peněz. On má kariéru, jakou si vysnil. Já se vždy ze všech sil snažila být dokonalá manželka a zařídit mu báječný život. Proč nedokáže zapomenout na minulost?

Ještě chvilku se utápím v sebelítosti a se vzlykáním čistím žulovou linku, pak se zhluboka nadechnu a seberu se. Mu-

sím se vyspat. Pořádně se vyspat. Vezmu si prášek, abych tvrdě usnula. Zítřek bude jiný. Musí být. Odpustím mu. Pokaždé mu odpustím.

Miluju svého manžela. Miluju ho od chvíle, kdy jsem ho poprvé uviděla, a nikdy ho milovat nepřestanu. Nevzdám to. Nemůžu.

LOUISE

Jména vynecháme, ano? A práci také. Žádné nudné tlachání o životě. Pojďme si povídat o skutečných věcech.

„Fakt jsi tohle řekla?“

„Ano. I když,“ přiznám, „vlastně to řekl on.“

Zrudnu. Před dvěma dny, v půl páté odpoledne, u prvního zapovězeného odpoledního Negroni to znělo romanticky, ale teď mi to přijde jak z laciného tragikomického románu. Čtyřiatřicetiletá žena se v baru nechá obloudit sladkými řečičkami muže svých snů, ze kterého se vyklube její nový šéf. Ach bože, chce se mi z toho všeho umřít. Hrozná situace.

„Jasně že on.“ Sophie se rozesměje, ale okamžitě se snaží přestat. „Žádné nudné tlachání o životě. Jako třeba ten nicotný fakt, že jsem ženatý.“ Koukne se mi do očí. „Promiň. Víím, že to není k smíchu, ale stejně mi to přijde směšné. Chápu, že jsi s mužskými vypadla ze cvíku, ale po tamtom jsi přece musela poznat, že je ženatý? Ale už ti s tím novým šéfem dám pokoj. Je to fakt nechutná směla.“

„Vážně to není moc k smíchu,“ namítnu, ale usmívám se. „A mimochodem, ženatí chlapi jsou tvoje parketa, ne moje.“

„To je fakt.“

Věděla jsem, že mi Sophie pomůže, abych se cítila lépe. Je s ní legrace. Živí se jako herečka – i když se spolu nikdy nebavíme o tom, že kromě dvou neúspěšných televizních seriálů léta v ničem nehrála – a navzdory svým početným záletům je odjakživa vdaná za hudebního producenta. Se-

známily jsme se v předporodním kurzu, a přestože žijeme naprosto odlišné životy, padly jsme si do noty. Sedm let a stále spolu chodíme na víno.

„Jenže teď jsi na tom jako já,“ vesele na mě mrkne. „Spíš se ženatým chlapem. Hned se cítím míň provinile.“

„Já s ním nespala. A nevěděla jsem, že je ženatý.“ To druhé není tak docela pravda. Když se večer chýlil ke konci, měla jsem už celkem jasno. Líbali jsme se, hlavy se nám točily po džinu a on se ke mně naléhavě tiskl. A najednou změna. Vína v jeho pohledu. Omluva. *Tohle nemůžu*. Ani nemusel nic říkat.

„Fajn, Sněhurko. Mám radost, že sis málem vrzla. Jak je to už dlouho?“

„Ani na to nechci myslet. V téhle situaci mi moc nepomůže, když propadnu ještě větší depresi,“ prohlásím a loknu si vína. Potřebuju další cigaretu. Adam šel na kutě, rychle usnul a probudí se až na snídani, než půjdeme do školy. Můžu si odpočinout. Adam nemá noční můry. Není náměsíčný. Díky bohu za ty malé laskavosti.

„A stejně za to všechno může Michaela,“ pokračuju. „Kdyby schůzku zrušila o něco dřív, než jsem tam dorazila, nic z toho by se nestalo.“

Nicméně Sophie řala do živého. Je to už dlouho, co jsem flirtovala s mužem, nemluvě o tom, že bych s nějakým pila nebo se líbala. Její život je jiný. Neustále je obklopená novými zajímavými lidmi. Kreativními typy, co žijí víc nespoutaně, paří po nocích a chovají se jako teenageři. Svobodná matka v Londýně, která si na živobytí vydělává jako sekretářka psychiatra na částečný úvazek, nemá moc příležitostí vyhodit si z kopýtko a trajdat po večerech venku v naději, že někoho potká, neřkuli že potká toho pravého. A na seznamky jako Badoo nebo Tinder si netroufám. Nějak jsem si zvykla, že žiju sama. Tohle všechno jsem na čas odsunula stranou. Na čas, ze kterého se nezáměrně vyklubal životní styl.

„Tohle ti zvedne náladu.“ Z vrchní kapsičky své červené manšestrové bundy vytahuje joint. „Věř mi, že až se zhulíme, bude ti to celý připadat mnohem zábavnější.“ Vidí mi na tváři, že se zdráhám, a ušklíbne se. „No tak, Lou. Tohle je speciální příležitost. Překonala jsi samu sebe. Cicmala ses se svým novým šéfem. To je geniální. Měla bych najít někoho, kdo by o tom napsal scénář. Mohla bych tě hrát.“

„Fajn,“ prohlásím. „Až mě vyhodí, budu potřebovat peníze.“ Nedokážu se se Sophií přít, ani nechci, a tak za chvílku sedíme na balkonku mého mrňavého bytu, u nohou víno, chipsy a cigarety, a s hihňáním si podáváme trávu.

Na rozdíl od Sophie, která je pořád napůl teenagerka, nemám ve zvyku kouřit trávu – když žijete sami, nemáte na to čas ani peníze –, ale smích je vždycky lepší než pláč, a tak zhluboka šlukuju sladký zapovězený kouř.

„Tohle se může stát jen tobě,“ směje se. „Schovala ses?“

Přikyvují a legrační vzpomínka viděná očima někoho jiného mě rozesměje. „Nic lepšího mě v tu chvíli nenapadlo. Utekla jsem na záchod a zůstala tam. Když jsem vyšla ven, byl pryč. V práci nastupuje od zítra. Doktor Sykes ho dneska provedl a představil.“

„I jeho ženu.“

„Jasně, i jeho ženu.“ Vzpomínám si, jak dobře spolu vypadali, než mi to došlo. Nádherný pár.

„Jak dlouho jsi na tom záchodě tvrdla?“

„Dvacet minut.“

„Ach, Lou.“

Chvíli mlčíme, pak se obě rozchechtáme, a pak nemůžeme přestat, jak nám víno a tráva hučí v hlavách.

„Přála bych si vidět, jak ses tvářila,“ dodá Sophie.

„No, já se moc netěším na to, jak se bude tvářit on, až mě uvidí.“

Sophie pokrčí rameny. „On je ženáč. On by se měl stydět. Tobě nemůže vytknout ani ň.“

Snímá ze mě vinu, ale já ji stále cítím, stejně jako ten šok. Jako bych dostala pěstí do žaludku od té ženy, již jsem zahlédla po jeho boku, než jsem se utekla schovat. Jeho krásná žena. Elegantní. Tmavovláska, olivová pleť, něčím připomínala Angelinu Jolie. Snad tím tajemstvím, které ji obklopovalo. Výjimečně štíhlá. Opak mne. Její vzhled se mi vypálil do mozku. Nedokážu si představit, že tahle žena by někdy mohla podlehnout panice a schovat se před někým na záchodě. Bolí mě to víc, než by mělo po jednom opilém večeru, a nejen proto, že moje sebevědomí kleslo až na dno.

Háček je v tom, že se mi líbil – opravdu moc líbil. O tom Sophii nemůžu říct. O tom, že takhle hezky jsem si hodně dlouho s nikým nepopovídala. Jak šťastná jsem se cítila,

když jsem flirtovala s někým, kdo mi flirtování oplácel, a že jsem zapomněla, jak je úžasné těšit se na něco, co by mohlo přijít. Můj život obvykle tvoří sled šedých nekonečných stereotypních úkonů. Vzbudím Adama a odvedu ho do školy. Pokud pracuju a chci začít brzy, jde do ranní družiny. Pokud nepracuju, můžu si dovolit strávit hodinku či víc bloumáním po secondhandech a obchůdcích charit a shánět si nějaké značkové oblečení, které by se hodilo k nenápadně luxusnímu vzhledu kliniky. Než se Adam vrátí, musím uvařit, uklidit, nakoupit. Pak přijdou na řadu úkoly, čaj, koupel, vyprávění nebo pohádka, Adamovo ukládání do postele, víno a můj špatný spánek. Když odchází na týden k otci, bývám tak unavená, že sotva stihnu udělat víc než ležet a sledovat nesmysly v televizi. Představa, že takhle bude můj život vypadat nejméně do doby, než bude Adamovi kolem patnácti, mě trochu děsí, proto na ni raději nemyslím. Ale setkání s mužem v baru mi připomnělo, jak příjemné je něco cítit. Jako žena. Měla jsem pocit, že žiju. Klidně bych se do toho baru vrátila, abych zjistila, jestli se tam stavil a hledal mě. Ale život pochopitelně není romantický seriál. Je ženatý. A já jsem pitomá. Nejsem zahořklá, jenom smutná. Nic z toho nemůžu Sophii říct, protože by mě litovala, a to nechci, proto je snazší dělat si z toho legraci. Je to legrační. Kromě toho nevysedávám každý večer doma a nelituju se. Jako by nešlo žít spokojeně bez muže. V podstatě jsem celkem šťastná. Dávno jsem dospěla. Mohlo by to být mnohem horší. Tohle byla chyba. Dokážu se s tím vyrovnat.

Naberu si hrst křupek a Sophie udělá to samé.

„Boubelky jsou trendy,“ proneseme jednohlasně, než si pusy nacpeme křupkami a skoro se udusíme, jak se znovu rozesmějeme. Myslím na to, jak jsem se před ním v panice a zděšení ukryla na záchod. Je to legrační. Všechno je legrační. Zítra ráno, až se tomu budu muset postavit tváří v tvář, to možná tak legrační nebude, ale teď se směju. Když se člověk nedokáže zasmát vlastním chybám, čemu už by se měl smát?

„Proč to vlastně děláš?“ ptám se později, když mezi námi stojí prázdná láhev vína a večer se chýlí ke konci. „Myslím ty tvoje avantýry. Nejsi s Jayem šťastná?“

„Jasně že jsem,“ opáčí Sophie. „Miluju ho. A není to tak, že bych měla milence pořád.“

To je nejspíš pravda. Je herečka; občas při vyprávění přehání.

„Ale proč to vůbec dělat?“ Kupodivu jsme se o tomhle nikdy moc nebavily. Ví, že mi to není úplně příjemné, ne proto, že to dělá – to je její věc –, ale protože Jaye znám a mám ho ráda. Chová se k ní moc hezky. Bez něho by byla takříkajíc v háji.

„Mám větší potřebu sexu než on,“ uzavře nakonec. „A manželství stejně není o sexu. Je o tom, být se svým nejlepším přítelem. Jay je můj nejlepší přítel. Ale jsme spolu už patnáct let. Touha nevydrží věčně. Chci říct, že to pořád děláme, občas, ale není to takové jako dřív. A když máš dítě, všechno se změní. Tolik let vidíš svého partnera víc jako rodiče než jako milence, že je potom těžké znovu vykresat vášeň.“

Myslím na svoje krátké manželství. Touha mezi námi nepohasla. Ale to mu nezabránilo odejít s někým jiným, po čtyřech letech vztahu, když našemu synovi byly sotva dva. Možná má pravdu. Nevzpomínám si, že bych kdy viděla ve svém ex, v Ianovi, svého nejlepšího přítele.

„Zdá se mi to trochu smutné.“ A opravdu se mi to zdá smutné.

„To je tím, že věříš v pravou lásku a štěstí na věky věků jako v pohádce. Takový život není.“

„Myslíš si, že tě někdy podvedl?“ ptám se.

„Rozhodně za sebou nějaké aférky má,“ přizná. „Kdysi dávno to byla jedna zpěvačka, se kterou pracoval. Myslím si, že spolu chvíli byli. Ale ať mezi nimi šlo o cokoli, náš vztah to neovlivnilo. Vážně ne.“

Dokáže to říct tak, že to zní rozumně. Já dokážu myslet jen na bolest ze zrady, kterou jsem cítila, když mě Ian opustil. Na to, jak tím ovlivnil, jak vidím samu sebe. Jak bezcenná jsem si v těch prvních letech připadala. Jak ošklivá. Krátká známost, kvůli které mě opustil, nevydržela, ale já se necítila o nic líp.

„Nevěřím, že tohle někdy pochopím,“ pronesu.

„Každý má nějaká tajemství, Lou,“ chlácholí mě. „Každý by měl mít právo na nějaká tajemství. Nikdy nemůžeš o člověku vědět všechno. Zbláznila by ses, kdyby ses o to snažila.“

Když odejde, uklízím po našem večírku a přemýšlím, jestli ji Jay nepodvedl jako první. Možná je tohle Sophiino tajemství a důvod jejích dostaveníček v hodinových hotelích. Možná to celé dělá proto, aby se cítila lépe nebo se tajně pomstila. Kdo ví? A možná o tom jen moc přemýšlím. Moc přemýšlet je moje specialita. Každému, co jeho jest, připomínám si. Zdá se, že je šťastná, a to mi stačí.

Je jen chvíli po půl jedenácté, ale jsem vyřízená, tak nakouknu na okamžik k Adamovi a potěším se pohledem na jeho mírumilovný spánek. Leží na boku stočený do klubíčka pod pokrývkou Star Wars, s medvídkem zasunutým pod paží, tak zavru a nechám ho spát.

Když se probudím v koupelně, je tma, stojím před zrcadlem, a než si úplně uvědomím, kde jsem, vnímám silnou bolest v holeni, kam jsem se kopla o malý koš na prádlo postavený v koutě. Srdce mi buší a zpod vlasů stéká pot. Jak se kolem mě zhmotňuje realita, noční můra se rozpadá a nechává po sobě jen ozvěny v mé hlavě. Stejně vím, co se mi zdálo. Pokaždé je to stejný sen.

Jsem v budově, připomíná starou nemocnici nebo sirotčinec. Sama. Adam je uvězněný někde uvnitř a já vím, prostě vím, že když se k němu nedostanu včas, zemře. Má strach a volá mě. Něco zlého si pro něho přichází. Běžím chodbami a snažím se k němu dostat a ze stěn a stropů se po mně natahují úponky stínů, jako by byly součástí nějakého děsivého zla přebývajícího uvnitř budovy, a obtácejí mě, až mě polapí. Slyším jen, jak Adam pláče, a snažím se té tmě utéct, ale lepkavá chapadla jsou odhodlaná nepustit mě k němu, sežvýkat mě a zatahnout do nekonečné temnoty. Je to strašný sen. Drží se mě stejně jako stíny v té noční můře. Podrobnosti se noc od noci mění, ale příběh je pokaždé stejný. Nikdy si na něj nezvyknu, bez ohledu na to, kolikrát se mi zdál.

Noční můry nepřišly s narozením Adama – mívala jsem je vždycky, ale předtím jsem bojovala o svůj život. Zpětně vidím, že to bylo lepší, i když tenkrát jsem to nevěděla. Noční děsy jsou prokletím mého života. Nemám naději na klidný noční spánek, přitom být matkou samoživitelkou je samo o sobě dost vyčerpávající.

Už dlouho jsem nedošla tak daleko. Obvykle se probudím a zmatená stojím buď u své, nebo Adamovy postele, a často právě pronáším nějakou nesmyslnou vystrašenou větu. Stává se to tak často, že už mu to skoro nevadí, ani ho to nezbudí. Je po otci hodně praktický. Ale smysl pro humor má díky bohu po mně.

Rozsvítím světlo, podívám se do zrcadla a zaúpím. Je mi jasné, že černé kruhy, které se mi rýsují pod očima, make-up nezakryje. Ne za denního světla. No výborně. Říkám si, že nezáleží na tom, co si *ten-chlap-z-baru* neboli *sakra-on-je-to-můj-nový-ženatý-šéf* o mně myslí. Doufejme, že se bude cítit tak trapně, aby mě celý den ignoroval. Přesto se mi svírá žaludek a v hlavě mi hučí z přemíry vína a spousty cigaret. *Koukej se sebrat, říkám si. Během jednoho dvou dnů se na to zapomene. Prostě tam jdi a dělej si svou práci.*

Jsou teprve čtyři ráno, trochu se napiju vody, zhasnu a odšourám se zpátky do své postele v naději, že si do šesti, kdy zazvoní budík, ještě chvilku zdřímnu. Snažím se nemyslet na to, jaké bylo cítit jeho ústa na mých, a jak se mi líbilo, i když to trvalo jen chvilku, vnímat tu naléhavou touhu. Cítit to spojení s někým. Zírám do zdi, v duchu počítám ovečky a najednou si uvědomím, že i když jsem nervózní, vlastně se těším, že ho zase uvidím. Stisknu zuby a nadávám si, jaký jsem idiot. Já přeci taková nejsem.

ADELE

S úsměvem mu mávám, když se vydává vstříc svému prvnímu dni na klinice, a starší žena odnaproti, která vede vyvenčit svého malého slaboučkého psíka, to souhlasně pozoruje. David a já vždycky vypadáme jako dokonalý pár. Líbí se mi to.

Přesto si oddychnu úlevou, když zavřu dveře a dům je jenom můj, i když ten vzdech vnímám tak trochu jako malou zradu. Miluju, když je tu David se mnou, ale ještě jsme se nestihli vrátit k tomu, co jsme spolu kdysi vytvořili, a atmosféra je plná nevyřčeného. Díky bohu je nový dům tak velký, že se může schovat ve své pracovně, a když obezřetně mjíme jeden druhého, dokážeme předstírat, že je všechno v pořádku.

Přesto se cítím o něco lépe, než když přišel domů opilý. Ráno potom jsme to pochopitelně neprobírali, poslední dobou spolu nemluvíme. Místo toho jsem ho nechala s jeho články a šla nás oba zapsat do místního poměrně drahého fitness a pak jsem se procházela po nové honosné čtvrti a vstřebávala dojmy. Jsem ráda, když mám přehled o okolí. Chci být schopná si ho v duchu vybavit. Cítím se pak lépe. Jsem klidnější.

Procházela jsem se téměř dvě hodiny a snažila se zapamatovat si obchody, bary a restaurace, dokud jsem je neměla v hlavě bezpečně uložené a připravené kdykoliv si je znovu vybavit, a pak jsem u místního pekaře koupila chléb, v lahůdkářství trochu oliv, krájenou šunku, hummus a sušená rajčata – všechno tak dekadentně předražené, že to

vysálo do dna můj účet na domácnost –, a připravila jsem nám uvnitř piknik. Bylo sice dost teplo, abychom seděli venku, ale podle mě se mu na zahradu ještě nebude chtít.

Včera jsme byli na klinice. Okouzila jsem doktora Sykese a další lékaře a sestry, které jsme potkali. Lidé reagují na krásu. Zní to marnivě, ale je to pravda. David mi jednou řekl, že porotci věří víc lidem, kteří vypadají dobře, než lidem průměrným a ošklivým. Jsou to jen šťastně poskládané kosti a kůže, ale zjistila jsem, že dokážou kouzla. Ani nemusíte moc mluvit, jen naslouchat a usmívat se, a lidé se můžou přetrhnout. Jsem ráda, že jsem krásná. Kdybych řekla, že ne, lhala bych. A tvrdě pracuju na tom, abych pro Davida stále krásná zůstala. Všechno, co dělám, dělám pro něho.

Davidova nová pracovna je podle toho, co jsem viděla, druhá největší v celé budově, podobnou by pravděpodobně měl, kdyby přijal místo v Harley Street. Přepychový koberec je krémový, stůl ostentativně robustní a venku se nachází velmi luxusní recepce. Žena za recepcí, světlolasá a pohledná – pokud máte rádi tenhle typ – utekla dřív, než nás někdo mohl představit, což mě rozladilo –, ale doktor Sykes si toho ani nevšiml, jak mluvil na mě a na Davida, a červenal se, když jsem se smála jeho nepovedeným polovtipům. Myslím, že jsem si vedla celkem dobře vzhledem k tomu, jak moc mě bolelo srdce. Davida to muselo také potěšit, protože se potom trochu uvolnil.

Dnes jdeme v rámci oficiálního uvítání na večeři k doktoru Sykesovi. Už jsem si vybrala šaty a vím, jak se učešu. Chci, aby na mě David musel být pyšný. Umím být dobrá manželka. Mám sice stále obavy, ale od chvíle, kdy jsme se přestěhovali, se cítím klidnější.

Pohlédnu na hodiny tikající do nekonečného ticha domu. Je teprve osm. Zřejmě právě přišel do kanceláře. Dříve než v půl dvanácté nezavolá. Mám čas. Jdu nahoru do ložnice a lehám si na povlečení. Nechystám se spát. Ale zavírám oči. Přemýšlím o klinice. O Davidově kanceláři. O přepychovém krémovém koberci. O stole z leštěného mahagonu. O malém škrábanci na jeho růžku. Dvou malých křesílcích. Solidních židlích. Detaily. Zhluboka se nadechnu.

LOUISE

„Dnes ti to moc sluší,“ podotkne Sue téměř překvapeně, když si svléknu kabát a pověším ho do šatny zaměstnanců. Adam říkal to samé – stejným tónem – s tvářičkou vyjadřující mírný zmatek nad mou novou hedvábnou halenkou ze secondhandu a vyžehlenými vlasy, když jsem mu ráno před odchodem do školy do ruky vrazila toast. Ach bože, očividně jsem se snažila a uvědomuju si to. Ale ne kvůli němu. Když už, tak jemu navzdory. Válečné barvy. Něco, za co bych se schovala. A také se mi už nepodařilo znovu usnout, takže jsem se potřebovala nějak zabavit.

Ráno obvykle odvedu Adama do družiny, jsem první na klinice a mám pro všechny připravenou kávu dřív, než přijdou. Ale dnešek byl pochopitelně jeden z těch dnů, kdy se Adam probudil nevrlý, na všechno si stěžoval, pak nemohl najít levou botu a nakonec, i když jsem byla dávno hotová, jsme stejně nervózně pospíchali, abychom stihli vběhnout do školní budovy včas.

Dlaně se mi potí, a i když se usmívám, trochu se mi zvedá žaludek. Cestou ze školy jsem vykouřila tři cigarety. Obvykle se snažím vydržet nekouřit až do přestávky na kávu. No, obvykle. Ráda bych vydržela bez cigarety až do přestávky na kávu, ale ve skutečnosti většinou první vykouřím už cestou sem.

„Díky. Adam je na víkend u otce, takže si můžu po práci zajít na skleničku.“ Možná budu po práci skleničku potřebovat. V duchu si poznamenám, že musím poslat Sophii zprávu

a zjistit, jestli se se mnou nechce sejít. Jistěže bude chtít. Umírá zvědavostí, jak celá tahle komedie omylů dopadne. Snažím se, aby to znělo lhostejně, ale mně samotné zní můj hlas podezřele. Musím se sebrat. Jsem směšná. Pro něj to bude ale mnohem horší než pro mě. Já tady nejsem ta vdaná. Ty řečičky o zvednutí sebevědomí sice můžou být pravdivé, ale nic nemění na skutečnosti, že já tyhle věci nedělám. Pro mě to není normální jako třeba pro Sophii a dělá se mi z toho nanic. Zmítají mnou rozjitřené emoce a nedokážu se soustředit ani na jedinou věc. Možná jsem tuhle situaci nezavinila já, a přesto si připadám laciná a hloupá a cítím vinu a zlost. Poprvé po nekonečně dlouhé době jsem zažila něco podobného milostnému románu, a byl to omyl. Přesto a navzdory všemu, i navzdory vzpomínce na jeho nádhernou ženu, ve mně klíčí semínko nadšení z vyhlídky, že ho zase uvidím. Jsem jako rozechvělá pubertačka.

„Elaine shora mi řekla, že všichni mají asi tak do půl jedenácté poradu,“ oznámí mi Sue. „Můžeme si dát pohov.“ Otevře svou tašku. „A nezapomněla jsem, že je řada na mně.“ Vytahuje dva umaštěné papírové sáčky. „Páteční sendviče se slaninou.“

Tak se mi uleví, že jsem několik hodin v bezpečí, že si je s radostí беру, i když jsou jasnou ukázkou toho, jak otupující stereotypní život vedu, když světlým okamžikem týdne je pro mě páteční snídaně. Ale slanina je slanina. Některé části všedních stereotypů jsou méně demoralizující než jiné. Ukousnu si obrovské sousto a vychutnávám si ještě teplý chléb s máslem a prosolené maso. Jakmile jsem nervózní, jím. Vlastně jím kdykoliv. Jím, jsem-li nervózní, jím, pokud mi je fajn, jím, i když jsem šťastná. Je to jedno. Jiní lidé se rozvádějí a zhubnou na kost. U mě to fungovalo obráceně.

Oficiálně nám pracovní doba začíná za dvacet minut, takže sedíme u nízkého stolku s hrníčky čaje a Sue vypráví o artritidě svého manžela a o párku gayů z domu odnaproti, kteří snad neustále souloží, a já se usmívám a pouštím to jedním uchem dovnitř a druhým ven a snažím se nenadskočit pokaždé, když na dveře dopadne z chodby něčí stín.

Příliš pozdě si všimnu, že mi ukápl kečup, a tak mám na krémové halence přímo na hrudi zářivě rudou skvrnu. Sue okamžitě přiskočí, čistí ji a otírá vlhkými kapesníky a potom

i mokrým hadříkem, ale všechno to úsilí vede jen k tomu, že je látka z velké části průhledná a vybledlý červený flek na ní stejně zůstane. Tváře mi hoří a hedvábí se lepí na záda. Tohle je předzvěst celého dnešního dne. Cítím to.

Zasměju se jejím dobře míněným pokusům mě očistit, odejdu na záchod a zkusím vecpat co největší plochu halenky, jakou dokážu, pod sušák na ruce. Neuschne úplně, ale už není vidět ramínko mé praním lehce zašedlé podprsenky. Malé zadostiučinění.

Musím se sama sobě vysmát. Koho chci obalamutit? Tohle neumím. Trávím víc času diskuzemi doma s Adamem o posledním díle Transformers než snahami o to, abych vypadala jako moderní sofistikovaná žena. Z deseticentimetrových podpatků mě bolí nohy. Vždycky jsem si myslela, že schopnost sebejistě chodit na vysokých podpatcích a být vždycky dokonale oblečená je něco, do čeho se doroste. Jenže se ukazuje, že to přinejmenším u mě neplatí – po krátké fázi chození po klubech kolem dvacítky nakonec mnohem častěji nosím džíny, trička, conversky a vlasy stažené do ohonu, vyšperkované závistí těch, kdo se tím stále ještě trápí. Závistí těch, kdo stále ještě mají *důvod* se snažit.

Vsadila bych se, že ona nosí vysoké podpatky, napadne mě, když si upravuju oblečení. Jsem pitomec, že jsem se nedržela kalhot a plochých podrážek.

Dnes ráno jsou telefony tiché, tak se snažím odpoutat pozornost od hodin neustále tikajících k půl jedenácté tím, že v systému zvýrazňuju složky případů pro pondělní sezení a připravuju seznam těch, kdo přijdou ve zbytku týdne. K některým případům – těm složitějším – už má kopie záznamů, ale chci, abych vypadala co nejvýkonnější, proto si dám záležet, aby můj seznam našel. Potom vytisknu e-maily, o kterých se domnívám, že jsou závažné, důležité nebo na ně vedení zapomnělo a následně vytisknu a zalaminuju seznam telefonních čísel a kontaktních adres policie, nemocnic a různých organizací, které by mohl potřebovat. Je to vlastně celkem uklidňující. *Muž-z-baru* se z mé hlavy pomalu vytrácí a je nahrazen *mým-šéfem*, i když jeho obličej nebezpečně připomíná starého doktora Cardigana, jehož nahradil.

V deset mu položím vytištěné dokumenty na stůl a stavím se u kávovaru v koutě zkontrolovat, že je v něm přichystaná

čerstvá káva. Podívám se, zda uklízeči doplnili čerstvé mléko do malé ledničky, ukryté ve skříni jako hotelový minibar, a že v misce je cukr. Nedokážu si pomoci a prohlédnu si fotografie ve stříbrných rámečcích na jeho stole. Jsou tam tři. Na dvou z nich je jen jeho manželka a na třetí je jejich společný záběr někdy z minulosti. Ta starší fotografie mne zaujme a zvednu ji. Vypadají tu úplně jinak. Tak mladě. Mohlo jim být nanejvýš něco málo přes dvacet. Sedí u velkého kuchyňského stolu, ruce mají navzájem propletené a něčemu se smějí. Vypadají tak šťastně, oba mladí a bezstarostní. On na ni upírá pohled, jako by byla tím nejdůležitějším na celé planetě. Ona má dlouhé rozpuštěné vlasy, ne stažené do drdolu jako na zbylých fotografiích, a i v džínách a tričku je naprosto úžasná. Stáhne se mi žaludek. Vsadila bych se, že ona se nikdy kečupem nepokecá.

„Zdravím.“

Tak se leknu, když slyším ten nepatrný skotský přízvuk, že málem upustím fotografii, a jak se ji snažím rychle vrátit na stůl, málem shodím úhlednou hromádku dokumentů a rozsypu je na zem. Stojí ve dveřích a já mám okamžitě chuť vyzracet sendvič se slaninou. Ach bože, zapomněla jsem, jak dobře vypadá. Téměř blond vlasy, tak lesklé, že bych pro ně sama zabíjela. Dost dlouhé, aby se vpředu daly prohrábnout prsty, ale přitom elegantní. Modré oči, které se do vás přímo vpíjejí. Pleť, na kterou máte chuť si sáhnout. Ztěžka polknu. Je jedním z nich. Muž, který vám vyrazí dech. Obličej mi hoří.

„Máte být do půl jedenácté na poradě,“ vyhrknu a přeju si, aby se v koberci otevřela díra a vtáhla mě do pekel hanby. Stojím v jeho kanceláři a prohlížím si fotografii jeho ženy jako nějaká stalkerka. Ach bože.

„Ach bože,“ vydechne a ukradne mi ta slova přímo z hlavy. Z tváře mu vyprchá barva a vytřeští oči. Vypadá vyděšený, zaskočený a polekaný a to všechno dohromady. „To jsi ty.“

„Podívej,“ spustím, „o nic nešlo, opravdu, byli jsme opilí, nechali jsme se unést, ale byl to jen jeden polibek. Věř mi, nemám v úmyslu o tom někomu vykládat, a myslím, že když se budeme oba snažit zapomenout, že k tomu někdy došlo, není důvod, proč bychom spolu nemohli vycházet a nikdo

o tom nevěděl...“ Slova se ze mě sypou jak o překot, nedokážu je zastavit. Cítím, jak mi po těle stéká pot z nervozity a horka.

„Ale,“ vypadá zmatený a polekaný, jak za sebou rychle zavře dveře, a já se mu nedivím, „co děláš tady?“

„Aha,“ v celém svém žvanění jsem vynechala to nejdůležitější. „Jsem tvoje sekretářka a recepční. Tedy tři dny v týdnu. Úterky, čtvrtky a pátky. Nesla jsem ti na stůl nějaké věci a uviděla jsem...“ Kývnu hlavou k fotografiím. „No...“ Slova mizí do ztracena. Sotva bych mohla říct, *důkladně jsem si prohlížela fotku tvojí ženy, přesně jako bych byla posedlá.*

„Ty jsi moje sekretářka?“ Tváří se, jako by dostal ránu pěstí do břicha. „Ty?“ Možná ne do břicha. Možná o něco níž. Vlastně je mi ho trochu líto.

„Já vím.“ Pokrčím rameny a nasadím nepochybně děsivý komediální výraz. „Jaká je asi pravděpodobnost?“

„Když jsem minulý měsíc byl u doktora Cardigana, byla tady jiná žena. Ne ty.“

„Starší, trochu upjatá? To byla Marie. Ta tu pracuje zbývající dva dny. Je už částečně v důchodu, ale pracovala tady odjakživa a doktor Cardigan ji zbožňuje.“

Nejde dál do místnosti. Evidentně mu dělá velkou práci se s tím vyrovnat.

„Opravdu jsem tvoje sekretářka,“ opakuju pomaleji. „Nejsem stalkerka. Věř mi, ani pro mě tohle není právě příjemné. Viděla jsem vás včera, když jste tu byli s doktorem Sykesem. Krátce. Pak jsem se utekla schovat.“

„Utekla jsi.“ Odmlčí se. Doba, po kterou to zpracovává, se zdá být nekonečná.

„Ano,“ a dodám zahanbeně, „na záchod.“

Následuje dlouhá pomlka.

„Abych byl upřímný,“ promluví nakonec, „asi bych udělal totéž.“

Pak se zasměje, je to krátký a nečekaný zvuk. „Ne, myslím, že ne. Byla jsi vážně zábavná, to si pamatuju.“ Jde za stůl, dívá se na všechno, co jsem tam položila, a já mu automaticky uhýbám z cesty.

„Takže, nahoře máš vytištěný seznam sezení na pondělí. V kávovaru je –“

„Je mi to opravdu líto,“ přeruší mě a pohlédne na mě těma nádhernýma modrýma očima. „Musíš si myslet, že

jsem hajzl. Já si myslím, že jsem hajzl. Normálně tohle – no, já jsem tam *nešel* někoho sbalit a neměl jsem dělat to, co jsem dělal. Cítím se hrozně. Nedokážu to vysvětlit. Opravdu tyhle věci normálně nedělám a pro moje chování neexistuje žádná omluva.“

„Byli jsme opilí, to je všechno. Vlastně jsi nic neudělal. Opravdu ne.“

Tohle nezvládnou. Pamatuju si na to zahanbení v jeho hlase, když se ode mne odtáhl, odcházel na ulici a mumlal omluvy. Možná proto si o něm nedokážu myslet něco špatného. Byl to koneckonců jenom polibek. To jen v mé hlavě šlo o něco víc. „Zarazil ses včas, to je hlavní. Nic se nestalo. Vážně, zapomeňme na to. Začínáme dneškem. Nechci z toho mít ošklivý pocit o nic víc než ty.“

„Schovala ses na záchodě.“ Jeho modré oči jsou ostré a vřelé.

„Ano, a jednou z možností, jak se zbavit toho pocitu trapnosti, by bylo už nikdy se o tom nezmiňovat.“ Pousměju se. Pořád se mi líbí. Udělal tehdy, v tu chvíli, hloupou chybu. Mohlo to dopadnout hůř. Mohl jít se mnou domů. Chvilku o tom přemýšlím. Fajn, na chvíli by to bylo skvělé, ale dlouhodobě by to byl průšvih.

„Fajn, takže jsme přátelé,“ prohlásí.

„Jsme přátelé.“ Nepodáme si ruce. Na fyzický kontakt je přeci jen trochu brzy. „Jsem Louise.“

„David. Rád tě poznávám. Tak, jak se má.“ Znovu nás přepadne pocit trapnosti, on si ale po chvilce promne ruce a sklouzne pohledem zpět na stůl. „Vypadá to, že tě těší zahlit mě prací. Čirou náhodou, nejsi místní?“

„Jsem. Tedy, žiju tady už deset let, jestli to stačí k tomu považovat se za starousedlíka.“

„A myslíš, že bys mě mohla zasvětit to místních záležitost? Problémy, ožehavá témata? Sociální třenice a podobně. Chtěl jsem se poohlédnout po okolí, ale bude to muset počkat. Odpoledne mám další schůzku s někým z nemocnice a potom večeri s ostatními partnery.“

„Hrubý nástin ti určitě poskytnu,“ navrhuju. „Něco jako komentář v kostce.“

„Výborně. Přesně to potřebuju. Přemýšlím, že bych občas o víkendech dělal práci v rámci preventivních programů,

proto by se mi hodil pohled někoho místního na zdejší specifika a příčiny vzniku závislosti. Je to moje specializace.“

Trochu mě tím zaskočí. Nevím tady o žádném jiném lékaři, který by dělal práci v rámci preventivních programů. Tohle je drahá soukromá klinika. Naši klienti, ať už mají jakékoliv problémy, rozhodně netrpí nedostatkem privilegií a všichni partneři jsou ve svých oborech skuteční odborníci. Pacienty poslané z nemocnice na vyšetření pochopitelně přijímají, ale do terénu nechodí a zadarmo nepracují.

„Je to severní Londýn, takže tu žije především střední třída,“ začnu. „Ale na jih od místa, kde bydlím, stojí velké sídliště. Tam rozhodně mají problémy. Vysoká nezaměstnanost mezi mladými. Drogy. A podobně.“

Shýbne se pod stůl, vyloví svůj kufřík, otevře ho a vydá z něj mapu zdejšího okolí. „Nalij nám kávu, já tu zatím udělám prostor. Označím si místa, která bych měl vidět.“

Vyprávím skoro hodinu, ukazuju, kde jsou školy a ordinace, i ty nejodpornější lokály a podchod, ve kterém během jednoho roku třikrát někoho pobodali a o kterém všichni vědí, že tam nesmějí pouštět děti, protože se tam sjíždějí feťáci a prodávají se drogy. Samotnou mě překvapuje, kolik toho vlastně vím o místě, kde žiju, a také, kolik z mého života vyplývá na povrch, zatímco se bavíme. Než se podívá na hodinky a zarazí mě, ví nejen, že jsem rozvedená, ale i to, že mám Adama, kam chodí do školy, a že moje kamarádka Sophie bydlí v bloku viktoriánských bytů, který je hned za rohem od místní nejlepší školy druhého stupně. Ještě mluvím, když se koukne na hodiny na stěně a trochu znervózní.

„Promiň, ale musím tě přerušit,“ omluví se. „Nicméně to bylo fascinující.“ Mapa je posetá jeho poznámkami a vedle si popsal další kousek papíru. Jeho rukopis je příšerný. Písmo doktora.

„Doufám, že ti to k něčemu bude.“ Beru si hrnek a chystám se odejít. Neuvědomila jsem si, jak blízko u sebe jsme stáli. Trapný pocit je zpátky.

„Bylo to skvělé. Děkuju.“ Znovu pohlédne na hodiny. „Jen musím zavolat své...,“ zaváhá. „Musím zavolat domů.“

„Klidně můžeš říct své manželce.“ Usměju se. „Já se z toho nezhroutím.“

„Promiň.“ Zjevně se cítí hůř než já. Což by také měl.

„A děkuju. Že si nemyslíš, že jsem hajzl. Nebo mi to alespoň nedáváš najevo.“

„Rádo se stalo,“ opáčím.

„Myslíš si, že jsem hajzl?“

Usměju se. „Kdybys mě potřeboval, jsem u svého stolu.“

„Zasloužím si to.“

Tak se zdá, říkám si, když se vrátím ke svému stolu a čekám, až trochu vychladnu, že to celé mohlo dopadnout mnohem hůř. Až do úterý nejdu do práce. Potom všechno zapadne do starých kolejí a naše společná chvíle skončí zametená pod kobercem života. Uzavřu se svým mozkem dohodu, že na to už nebude myslet. Udělám si dekadentní víkend. Užiju si ho. Budu se cpát levnou pizzou a zmrzlinou a možná se podívám na pár filmů na Netflixu.

Příští týden je poslední týden školy a pak nás čekají dlouhé letní prázdniny. Moje dny se zaplní hroznými setkáními rodičů a dětí, při kterých si děti hrají a na které v rámci společné péče padne celý můj plat, budu se snažit zabavit Adama, aby alespoň občas odložil iPad a telefon a nehrál nekonečné hry, a nepřestanu se užírat pocitem, že jsem špatný rodič, když se k tomu snažím stihnout ještě všechno ostatní. Ale Adam je hodný kluk. Každý den mě dokáže rozesmát a i v okamžicích, kdy zlobí, ho miluju tak, až mě z toho bolí u srdce.

Adam je muž mého života a dalšího už nepotřebuju, myslím si, když pohlédnu na dveře Davidovy pracovny, a úplně idiotsky mě napadne, jaké sladké hlouposti asi šeptá své ženě.

Tahle budova v mnoha směrech připomíná Adele domov. Tedy alespoň domov, jaký byl *předtím*. Jak jako ostrov hnízdí v oceánu okolních pozemků. Přemítá, jestli někdo z nich – lékařů, právníků jejích zemřelých rodičů nebo i David – o tom někdy takhle přemýšlel, když ji na měsíc vystěhovali do tohohle odlehlého domu ve Westlands. Napadlo někdy někoho z nich, jak moc tady musí myslet na domov, o který přišla?

Tenhle dům je starý, neví jak, ale je postavený z bytelných šedých skotských cihel, které se vzpírají zubu času. Zřejmě ho někdo daroval Westlandskému fondu, nebo patří někomu z rady představenstva, nebo něco podobného. Neptala se a ve skutečnosti ji to ani nezajímá. Nedokáže si představit, že by tu někdy mohla žít jen jediná rodina. Stejně by nakonec využívali jen pár pokojů, podobně jako oni v jejich domě. Velké sny, malé životy. Nikdo nepotřebuje obrovský dům. Čím by ho zaplnil? Dům musí být plný lásky a některé domy – včetně toho jejich bývalého – v sobě nemají tolik vřelé lásky, aby je zahrála. Terapeutické centrum dalo těmto místnostem alespoň smysl. Odsune vzpomínky na dětství, kdy se jako polozapomenuté dítě honila po chodbách a schodištích, hrála si na schovávanou a rozpustile se smála. Je lepší si namlouvat, že jejich dům byl prostě příliš veliký. Příjemnější je představovat si smyšlené skutečnosti než skutečné vzpomínky

Jsou to už tři týdny a ona je stále jako omámená. Všichni říkají, že by měla truchlit. Ale kvůli tomu tu není. Potřebuje spát. *Odmítá* spát. Než ji sem poslali, přežívala dny

a noci na kávě, Red Bullech a všech možných stimulantech, jaké dokázala sehnat, aby se vyhnula spánku. Tvrdili, že se nechová jako někdo, kdo právě přišel o oba rodiče. Že nespí, bylo to poslední. Stále nepřišla na to, jak si mohou být jistí, jak se má člověk v takové situaci normálně chovat. Co z nich dělá odborníky? A přesto chtějí, aby spala. Jak jim to může vysvětlit?

Spánek je vypuštěná bestie, která ji napadá, had útočící v noci.

Prý je tu pro své vlastní dobro, ale stále to cítí jako zradu. Jela sem jen proto, že to chtěl David. Je smutná, když má David starosti, a po tom, co pro ni udělal, mu dluží přinejmenším ten jeden měsíc. Její hrdina.

Nesnaží se zapadnout, i když Davidovi i právníkům slíbila, že se bude snažit. Zúčastňuje se společných aktivit a komunikuje s terapeuty – i když je spíš jen poslouchá –, ale není si moc jistá, že to jsou skuteční odborníci. Celé jí to tady přijde trochu moc hippie. *Sluníčkářské*, jak by řekl táta. Přesně tohle mu vadilo před lety na její první terapii a tím, že se tomu teď podřizuje, jako by ho zrazovala. Raději by byla ve skutečné nemocnici, ale její poručníci i David se domnívali, že to není dobrý nápad. Westlands se dá považovat za místo k odpočinku, ale kdyby ji poslali do nějaké známé instituce, mohlo by to poškodit otcovy obchody. Proto je tady, ať už by s tím otec souhlasil, nebo ne.

Po snídani jde většina obyvatel neboli pacientů na procházku. Dnešek je pro výlet jak stvořený; ani horko, ani zima, nebe je čisté a vzduch svěží, takže na chvílku podlehne pokušení přidat se a ploužit se pomalu za nimi, ale pak spatří nadšené obličeje skupinky, která se shromažďuje pod schody, a změní názor. Nezaslouží si být šťastná. Kam všechno její štěstí vedlo? Kromě toho by z průměry pohybu byla unavená a ona nechce spát víc, než musí. Už takhle usíná příliš snadno.

Zamítavě potřese hlavou a čeká, až se na tváři vedoucího skupiny Marka s vlasy staženými do ohonu – „*Všichni se tu oslovujeme křestním jménem, Adele*“ – objeví zklamání, a pak je nechá, otočí se a zamíří dozadu za dům, kde leží jezero.

Je v půlce své malé okružní vycházky, když ho zahlédne

asi šest metrů před sebou. Sedí pod stromem a plete věneček ze sedmikrásek. Bezděky se pousměje nad nezvyklostí toho, jak se vytáhlý teenager v tričku s obrázkem, džínách a s tmavými vlasy padajícími přes tvář zaujatě soustředí na něco, co obvykle dělají jen malé holčičky, ale pak se kvůli tomu úsměvu cítí provinile. Neměla by se ani usmívat. Na okamžik zaváhá a přemýšlí, že se vrátí a půjde jinou cestou, jenže mladík vzhledne a spatří ji. Po chvilce jí zamává. Nemá na vybranou, musí jít k němu, ale nedělá si z toho hlavu. On jediný ji tady zajímá. V noci ho slyšela. Výkřiky a slova, která většinou nedávala žádný smysl. Rány, jak narážel do věcí. Překotný běh ošetřovatelů, kteří se ho snažili dostat zpátky do postele. Tohle zná. Dobře si to pamatuje. Noční děsy.

„Ty nepečeš s partičkou objímačů stromů?“ zeptá se ho.

Má kostnatý obličej, jako by do něj ještě nedorostl, ale může mu být asi tolik co jí, možná o rok víc, přibližně osmnáct, i když ještě nosí rovnátka.

„Ne. Tebe to taky moc nebere, koukám?“ slova se mu derou z úst trochu šišlavě.

Nemotorně zavrtí hlavou. Co je tady, ještě s nikým nezačala mluvit jen tak.

„Já se ti nedivím. Kolem Marka bych se taky radši nemotal. Jemu v tom ohonu už musí růst lišejník. To samý tričko nosí třetí den v kuse. Není moc čistotnej.“

Usmívá se. Neměla v úmyslu se zdržet, ale najednou si sedá.

„Ty jsi ta holka, která maluje ohně,“ konstatuje. „Všiml jsem si tě v ateliéru.“ Dívá se na ni a ji napadne, že má modřejší oči než David, ale možná je to tím, že má tak světlou pleť a téměř černé vlasy. Do věnečku vplete další sedmikrásku.

„Přemýšlel jsem o tom. Možná bys měla radši malovat vodu. Bylo by to víc terapeutický. Mohla bys jim říct, že oheň představuje tvůj smutek a to, co se stalo, a malováním vody se toho zbavuješ. Splachuješ to.“ Mluví rychle. Jeho mozek musí běžet rychle. Její funguje jako ponořený v melase.

„Proč bych to dělala?“ zeptá se. Nedokáže si představit, že by se to dalo spláchnout.

„Aby tě přestali přemlouvat, ať se jim otevřeš.“ Usměje se a mrkne na ni. „Něco jim předhoď a daj ti pokoj.“

„Zní to, jako bys věděl, o čem mluvíš.“

„Tohle není první léčebna, kde jsem byl. Nastav ruku.“

Udělá to a on jí přes ni přetáhne věneček sedmikrásek. Nic nevází. Na rozdíl od těžkých Davidových hodinek, které jí visí na druhém zápěstí. Je to roztomilé gesto a ona na zlomek vteřiny zapomíná na pocit provinění a strachu.

„Děkuju.“

Chvilku mlčky sedí.

„Přečetl jsem si o tobě v novinách,“ přiznává. „Mrzí mě, co se stalo tvým rodičům.“

„Mě taky,“ přitaká a rychle změní téma. „Ty jsi ten náměsíčný kluk, co má noční můry.“

Ušklíbne se. „Jo, za to se omlouvám. Vím, že furt budím lidi.“

„Máš je už dlouho?“ Zajímá ji, zda je na tom stejně jako ona. Někdo, kdo by to mohl pochopit.

„Jo. Co si pamatuju. Ale kvůli tomu tady nejsem.“ Vyhrne si rukávy. Vybledlé jizvy. „Zlozvyk.“

Lehne si do trávy, opře se o lokty, nohy natáhne před sebe a ona udělá to samé. Slunce ji hřeje na pokožce a poprvé se jí daří nemyslet na plameny.

„Myslí si, že drogy a zlý sny spolu souvisejí,“ pokračuje. „Pořád se vyptávají na moje sny. Je to blbost. Začnu si je vymýšlet.“

„Oplzlý sen o Markovi,“ navrhne mu. „S tou tlustou ženskou z jídelny, co se nikdy nesměje.“ Rozesměje se a ona se k němu přidá. Je příjemné zase se s někým *normálně* bavit. S někým, kdo o ni nemá *strach*. S někým, kdo se ji nesnaží donekonečna rozebírat.

„Říkají, že nechceš spát,“ po očku ji pozoruje. „Protože jsi spala, když se to stalo, a ty ses neprobudila.“ Nadhodí to tak zlehka. Klidně by se mohli bavit o čemkoliv. O pořadech v televizi. O hudbě. Ne o ohni, který jí zabil rodiče. A který konečně vnesl trochu tepla do jejich domu.

„Myslela jsem si, že se o nás nemají bavit.“ Pozoruje třpytící se vodu. Je nádherná. Uhrančivá. Uspává ji. „Nerozumí tomu,“ povzdechne si.

On se znovu usměje, krátce, jízlivě. „To není žádný překvápko. Mě považují za nenapravitelnýho; jednou feťák, vždycky feťák. Ale copak oni něčemu rozumějí?“

Nad vodou se mihne pták, jeho úzký zobák nechá na

hladině úzkou brázdu. Ráda by věděla, co se snaží tak usilovně ulovit.

„S tím spánkem je to u mě jinak,“ promluví nakonec.

„Jak to myslíš?“

Sedne si víc zpříma a podívá se na něj. Dojde k závěru, že se jí zamlouvá. Možná je i jiný způsob, jak se s tím vším vyrovnat. Způsob, který pomůže i jemu. Nemluví o tom, ale ani ona není na podobném místě poprvé. Pokaždé se léčí kvůli spánku. Nejprve to byly noční děsy a náměšičnost, to jí bylo osm, a teď nechce spát vůbec.

Spánek, pořád spánek. Hraný spánek, skutečný spánek. Předstírání spánku.

A ve středu toho všeho je něco, o čem jim nikdy nic neřekla. Kdyby to udělala, navždycky by ji zavřeli. Tím si je jistá.

„Nabídní jim něco, čím je uspokojíš. A já ti pomůžu s tvými nočními děsy. Dokážu ti pomoci mnohem lépe než oni.“

„Fajn,“ souhlasí. Je zvědavý. „Ale na oplátku namaluješ nějakou vodu, i když se ti do toho nechce. Uchechtám se k smrti, až uvidím, jak jsou celí naměkko z toho, že tě zachránili.“

„Platí,“ potvrdí.

„Platí.“

Potřesou si na to rukama a středy sedmikrásek ve slunečních paprscích zlatě zazáří. Položí se zády na trávu, líbí se jí, jak ji náramek lechtá na kůži, a chvíli spolu bok po boku mlčky leží a jen si užívají dnešní den a to, že je nikdo nesoudí.

Našla si přítele. Nemůže se dočkat, až o něm řekne Davidovi.

ADELE

Jsem vzhůru už od svítání, ale zatím jsem se ani nepohnula. Ležíme oba na boku, jeho paže je přehozená přese mne, a navzdory bolesti v mém srdci je to příjemné. Její váha působí ochranně. Připomíná mi to naše začátky. Kůži má dokonale hladkou a na místech, kde se mu po předloktí táhnou jizvy, bez chloupků. Neustále je zakrývá, ale já se na ně ráda dívám. Připomínají mi, kým pod tím vším doopravdy je. Mužem, který se postavil ohni, aby zachránil dívku, kterou miluje.

Slunce pronikající mezerami v žaluziích vykreslilo na dřevěné podlaze rozpité čáry. Vidím, že bude další nádherný den. Alespoň venku. Pod váhou Davidovy paže přemýšlím o včerejšku. Včerejší večere u doktora Sykese dopadla skvěle. Psychiatři mi většinou připadali nudní a předvídatelní, ale já jsem byla okouzlující a duchaplná a vím, že jsem se všem líbila. Dokonce i manželky Davidovi říkaly, jaké má štěstí, že mne má.

Jsem na sebe pyšná. I když bylo těžké se připravit – musela jsem uběhnout osm kilometrů na pásu ve fitness a zvedat opravdu těžké činky, abych se uklidnila –, ale když se David vrátil z práce, byla jsem ve viditelně dobré náladě a cvičení k té pohodě přispělo. Večer ve společnosti byl triumfální, bez sebemenšího zaškobrtnutí, a díky tomu, že jsme museli dávat na odiv naše štěstí, jsme tomu oba alespoň na malou chvíli uvěřili. Včera jsme se poprvé po mnoha měsících zase milovali, a i když to nebylo úplně takové, jak by se mi líbilo,

vydávala jsem ty správné zvuky a snažila jsem se ze všech sil působit vzrušeně a oddaně. Bylo tak příjemné cítit ho těsně u sebe, i když se mi ani jednou nepodíval do očí a byl opravdu dost opilý.

Já dodržela pravidlo jedné dvou sklenek, ale David ne. Nepřekročil hranici únosné špičky, ale jakmile jsme přišli domů, rychle si nalil a vypil velkou sklenici brandy, snad doufal, že si toho nevšimnu. Všimla jsem si a pochopitelně jsem nic neřekla, byť bych na to rozhodně měla právo.

V tomto ohledu by se měl v rámci našeho nového začátku držet zpátky. I on si uvědomuje, že není možné být psychiatrem se specializací na závislosti a obsese a zároveň mít sám problémy s pitím. Na druhé straně stejně předpokládám, že nový začátek bere vážně jen jeden z nás.

V našem manželství vždy o všem rozhoduje David. Stará se o mě. Někdo, kdo by nás sledoval opravdu zblízka, by mohl tvrdit, že mě dusí, a měl by pravdu, ale v jistých okamžicích jsem podle mě chytřejší než on. Tiskne se ke mně a já se opatrně pohnu, přitlačím se k němu, dráždím ho, vsunu si ho mezi pŕlky, stisknu ho a tlačím ho do toho zakázaného místa, kde bych ho měla nejraději. Možná bude ve spánku ovladatelnější. Jenže k tomu nedojde, odsune se ode mě, převalí se na záda a vezme s sebou i polovinu pokrývky. Něžně a tiše mumlá, jak se mu z hlavy vytrácí ozvěna snu a vrací se do světa probuzení, a já se musím ovládat, abych se na něho obkročmo neposadila, nepolíbila ho, nepoddala se vášni a nechtěla po něm, aby mě zase miloval.

Místo toho zavřu oči a předstírám, že spím, dokud nevstane a neodloudá se chodbou do koupelny. Za chvíli se probudí k životu bojler a spustí se sprcha. Trochu to bolí. Jsem znovu odhodlaná být silná, ale nedokážu si pomoci. Máme v ložnici koupelnu s prostornou sprchou, ale on si vybral tu, která je dál ode mne, a já dobře tuším proč. Co tam dělá. Moje dráždění ho probudilo, ale raději než by se miloval se mnou, ukojí sám sebe. Je to hloupá fráze, ale nikdy se mi nelíbilo slovo masturbovat. Je tak vědecké. Vyhonit se je lepší, ale takový slovník se ke mně opravdu nehodí, a tak jsem se už dávno odnaučila mluvit hrubě a možná to teď zní divně jen v mé hlavě.

Než sejde dolů, mám už připravenou konvici kávy a ohřívám pár croissantů. Oba svým způsobem dusíme jeden druhého a já vím, že bude potřebovat něco na potlačení kocoviny, která ho trápí. Otočím se k němu zády a věnuju se něčemu u dřezu, aby si mohl vzít ibuprofen z příborníku, aniž bych ho mlčky soudila.

„Prostřela jsem na stůl venku,“ oznamuju lehce a bezstarostně, zatímco rovnám snídani na podnos. „Bylo by škoda promarnit tak krásné ráno.“ Zadní dveře jsou otevřené a vzduch teplý, i když hodiny ukazují teprve něco po půl desáté.

Obezřetně se podívá ven z okna a snaží se najít místo v květinovém záhonu, kam jsem pohřbila kočku, když mě nechal, ať si s ní poradím, a odešel se ven opít a vyvádět bůhvíco. Stále na to myslí. Já se to snažím nechat za sebou. On se upíná na věci, které nedokáže změnit, ale co se stalo, stalo se, ať se nám to líbí, nebo ne.

„Dobře,“ věnuje mi polovičatý úsměv. „Čerstvý vzduch mě probere.“ Vychází mi vstříc, snad jako odměnu za to, jak dobře jsem si včera vedla.

Moc toho nenamluvíme, ale já si užívám přívětivé ticho. Popíjím kávu, ujídám croissant a hedvábný župan si nechám rozevřený, aby mě slunce mohlo hřát do nahých nohou, a pak zakloním hlavu. Cítím, že se na mě občas podívá, a vím, že je pořád ještě unesený mou krásou. V tuhle chvíli jsme téměř spokojeni. Nevydrží to – nemůže to vydržet –, ale zatím si to vychutnávám. Snad o to víc, co by mohlo přijít.

Poté, co dosnídáme, se jdu osprchovat, dávám si načas a užívám si v horké vodě. Den je nepopsaná stránka, ale má své nevyslovené zaběhlé zvyklosti. David bude několik hodin pracovat, pak si možná půjdeme zacvičit – dělat něco, při čem můžeme předstírat, že to děláme společně, třebaže pochopitelně cvičíme každý sám –, pak domů, večere, televize a brzy do postele.

Ve chvíli, kdy sejdu dolů, je už ve své pracovně a volá mě. To je překvapení. Obvykle chce být sám, když pracuje, a mně to nevadí. Má tam informace o pacientech, a i když možná pije trochu přes míru, ve všech ostatních ohledech je dokonalý profesionál.

„Něco pro tebe mám,“ sdělí mi.

„Aha.“ To je v našem jinak zaběhnutém pořádku něco nového, co mě zaskočí. Srdce se mi na chvíli zastaví, když mi jako první věc podá balíček prášků.

„Tohle je na stavy úzkosti,“ vysvětluje. „Myslím si, že by mohly být lepší než ty minulé. Jeden třikrát denně. Nemají žádné závažné vedlejší účinky.“

Beru si je. Jméno na přebalu mi nic neříká, jen další slovo, které nedokážu vyslovit. „Jistě,“ odpovím konsternovaně. Další prášky. Pořád na práškách.

„Ale také pro tebe mám tohle.“ Jeho hlas zní slibně, proto vzhlednu.

Kreditní karta a mobilní telefon.

„Karta je propojená s mojí, ale došel jsem k závěru, že je načase, abys ji už zase měla. To samé platí o telefonu.“

Je to starý přístroj, myslím, že nemá připojení na internet, a jen základní funkce, ale mám z něj velkou radost. Už se nemusím spoléhat na to, že mi David dá peníze na domácnost. Už nebudu muset vysedávat doma a čekat na domluvený telefonát. Můj úsměv je na sto procent skutečný.

„Jsi si jistý?“ ptám se, protože nedokážu uvěřit svému štěstí. Téměř zapomenu na první ránu, kterou mi uštedřil těmi prášky.

„Jsem si jistý.“ Usmívá se, spokojený, že mi udělal radost. „Nový začátek, vzpomínáš?“

„Nový začátek,“ opakuju a pak, než si to uvědomím, oběhnu stůl a obejmu ho kolem krku. Možná to myslí vážně. Možná se od teď bude víc snažit.

„Děkuju, Davide,“ šeptám. Vtáhnu do nosu jeho vůni a on mé objetí opětuje. Jeho teplo. Stisk jeho paží. Jeho rozložitý štíhlý hrudník pod jemným tenkým svetrem. Z jeho blízkosti mi skoro vybuchne srdce.

Když se od sebe oddělíme, všimnu si popsané mapky, kterou studoval, a poznámek ležících vedle ní. „Co je to?“ zeptám se s předstíraným zájmem. V tak úžasném okamžiku nesmím přestat být dobrou manželkou.

„No, napadlo mě, že bych dělal nějakou práci v rámci preventivních programů. Dobrovolnickou. Pro nějaké neziskovky nebo tak. I proto jsem si myslel, že bys měla mít vlastní telefon.“ Uhne očima, ale já se dál usmívám.

„To je skvělý nápad,“ tvrdím. „Opravdu.“

„Ale znamená to, že možná budu víc mimo domov. O víkendech a po večerech. Budu se to snažit omezit na minimum.“

Hovoří v krátkých větách a z toho poznám, že se cítí nesvůj. Během dlouhého manželství se naučíte všimnout si maličkostí.

„To je v pořádku,“ uklidňuju ho. „Podle mě je to opravdu dobrý nápad.“

„Myslíš to vážně?“

Teď je zase překvapený on. Vždycky mě těšilo, když pracoval hlavně v soukromém sektoru. Žít mimo špínu a bahno nemilosrdného života je svým způsobem uklidňující. Přemlouvala jsem ho, ať vezme místo v Harley Street, kam podle mého patří. Měli bychom na sebe víc času. Je úžasný. Každý to říká. Je takový odjakživa a zaslouží si být na samém vrcholu. Ale tohle mi vyhovuje. Oběma nám to bude vyhovovat.

„Stejně jsem přemýšlela o tom, že bych to tady trochu předělala. Bude lepší, když se mi nebudeš plést pod nohy.“ Usměju se, aby si byl jistý, že si ho dobírám. Nenavrhnou, že bych si našla práci. Kam bych šla? Léta jsem nepracovala a z předchozí práce bych určitě nedostala doporučení.

„Jsi moc dobrý člověk, Davide,“ vyslovím, i když je to těžké, a mám pocit, jako bych lhala. „Opravdu jsi.“

Atmosféra v tu chvíli zhoustne, na okamžik je v místnosti těžko, a oba cítíme, jak se mezi nás zase vtírá minulost.

„Tak já jdu a hned si jeden vezmu,“ hlásím. „Nechám tě tu.“ Odcházím s úsměvem, předstírám, že jsem si nevšimla jeho náhlých rozpaků, a navzdory práškům, které držím v ruce a které rozhodně nemám v úmyslu brát, cítím ve svých krocích nový elán. Telefon a kreditní karta. Dnešek je pro mě jako Vánoce.

LOUISE

V neděli odpoledne se definitivně vzdám všech nadějí na to, že si víkend pro sebe užiju, a jen pozoruju hodiny a čekám, až se Adam vrátí domů. V pátek jsem byla se Sophií na skleničce a znovu jsem ji pobavila novými informacemi z aféry *bossgate*, jak tomu říká, ale viděla jsem, jak se jí ulevilo, že k ničemu dalšímu nedošlo. *Co je v domě, není pro mě*, připomněla mi. Málem jsem podotkla, že ona spí s kamarády a klienty svého manžela v jednom kuse, ale rozhodla jsem se to skousnout. Tak jako tak nemohla být venku dlouho a po dvou sklenkách vína jsem byla ráda, že se loučíme. Začínalo mě unavovat, jak se mým průšvihem skvěle baví.

S lidmi, kteří žijí v páru, je potíží, že i když nejsou tak nudní, jak si nezadaní singles myslí, zapadnou do vyjetých životních kolejí a chodí na akce jen s jinými páry. Nikdo nechce, aby se mu do cesty pletlo páté kolo od vozu a rozhodilo jim ty krásné sudé počty. Pamatuju si to také. S Ianem jsme bývali stejní. Jak stárnete, jsou kolem vás najednou jen samé vdané nebo ženatí a ti, co nejsou, randí ze všech sil, aby nevybočovali z řady. Občas mi připadá, že všichni kromě *mě* někoho mají.

V sobotu jsem uklízela byt, pustila jsem si k tomu naplno rádio a snažila se, abych to vnímala víc jako zábavu než otročinu, pak jsem se dívala na televizi, objednala si pizzu, popíjela dost víno a ještě víc kouřila a pak se za svou zhýralost nenáviděla. Co znělo jako parádní zábava, když jsem si to plánovala, skončilo ve skutečnosti dost žalostně.

Moje rozhodnutí nemyslet na Davida taky nevyšlo. Co tenhle víkend dělali? Hráli tenis? Seděli na jejich bezpochyby dokonalé zahradě, popíjeli koktejly a společně se smáli? Vzpomněl si na mě? Měl k tomu nějaký důvod? Možná má v manželství problémy. Myšlenky se vracely stále dokola, jak jsem napůl sledovala televizi a popíjela víno. Potřebovala jsem na něho zapomenout, ale to se snadno řeklo a hůř udělalo. Během obou nocí jsem ve spánku chodila, v neděli jsem se probrala ve čtyři ráno, jak stojím v kuchyni nad dřezem, do něhož z kohoutku proudila naplno puštěná studená voda, děsivě blízko otevřeným dveřím na balkon. Do deseti dopoledne jsem ležela, pak jsem zhltna zbytky studené pizzy k snídani a donutila se zajít do supermarketu na týdenní nákup. Nato jsem se uvelebila na pohovce a čekám, až se vrátí Adam a zaplní prázdnotu mého života.

Když padne sedmá, Adam se konečně vrací. Musím se přemáhat, abych se nerozběhla ke dveřím, a jak se ke mně řítí jako vítr, srdce mi radostí poskočí z toho hluku a energie. Občas je to vyčerpávající, ale je to můj báječný kluk.

„Žádné hraní,“ sděluju mu, když mě chytá za nohy. „Mazej se vykoupat, je pomalu čas jít do postele.“ Protočí panenky a zasténá, ale pomalu se courá ke koupelně.

„Ahoj synku.“

„Díky, tati,“ zakřičí Adam s batohem zavěšeným na rameni a zvedne plastového dinosaura, „uvidíme se příští týden!“

„Příští týden?“ zopakuju popleteně a Ian sklopí hlavu a na okamžik mi ukáže svou rozrůstající se plešku. Čeká, až náš syn zmizí z doslechu.

„Chtěl jsem si o tom s tebou promluvit. Víš, Lisa dostala možnost strávit měsíc v domě na jihu Francie. Bylo by škoda, kdybychom to nevyužili.“

„A co tvoje práce?“ Mám pocit, jako bych dostala facku.

„Pár týdnů můžu pracovat odtamtud a na zbytek si vezmu dovolenou.“ Obličej se mu zbarví stejně, jako když mi říkal, že mě opouští. „Lisa je těhotná,“ vybafne. „Ona – *my* si myslíme, že tohle by pro ni mohl být dobrý způsob, jak s Adamem navázat kontakt, než se miminko narodí. Nemůže ho doopravdy poznat, když se s ním vidí jen občas o víkend. Je to taky pro jeho dobro. Nechce, aby se cítil odstrčený. A já taky ne.“

Od slova *těhotná* neslyším nic, jen bílý šum. Lisa je poměrně nová, spíš jméno v mé hlavě než skutečná osoba, a najednou je jí souzeno stát se navždy součástí mého života. Objevila se sotva před devíti měsíci. Předpokládala jsem, vzhledem k Ianovým vztahům po našem rozvodu, že z toho nic nebude a brzy to skončí. Matně si vybavuju, že mi říkal, že tentokrát je to jiné, ale nebrala jsem to vážně. Mýlila jsem se. Je.

Bude z nich skutečná rodina.

Ta myšlenka zajede jako nůž do mého náhle zahořklého a černého srdce. Budou bydlet ve vlastním domě. Lisa shrábne výsady Ianova trvalého vzestupu na korporátním žebříčku. Najednou mám pocit, že se ve svém malém bytě udusím. Není to ode mě fér, já vím. Ian mi platí hypotéku a ani jednou se se mnou nehádal kvůli penězům. Přesto ta bolest přehluší racionální část mého mozku a při pomýšlení na to, že mi Adama odvázejí na léto pryč, aby posledními tahy dokončili svůj obraz dokonalého štěstí, vidím rudě, jako by mi vybuchlo srdce a oči se zalily krví.

„Ne,“ štěkám ta slova. „Nikam nepojede.“ Opře se o dvevní zárubeň, a tak na chvílku zahlédnu jeho břicho. Jak to, že on si dokázal najít někoho nového, toho pravého, a já ne? Proč jsem já ta, kdo zůstal sám, proč moje dny vypadají jako nudný remake *Na Hromnici o den více*?

„Bude ho to bavit,“ přemlouvá mě Ian. „Ty to víš. A budeš mít čas pro sebe.“

Vybaví se mi uplynulých čtyřicet osm hodin. Čas pro sebe není právě to, co teď potřebuju.

„Ne. A měl sis napřed promluvit se mnou.“ Málem si dupnu, vím, že se chovám jako dítě, ale nedokážu si pomoci.

„Já vím, omlouvám se, ale prostě se to stalo. Můžeš o tom alespoň popřemýšlet?“ tváří se dotčeně. „Jsou prázdniny. Víím, že pro tebe bývají komplikované. Nebudeš muset shánět hlídání, až budeš v práci, a budeš mít šanci si odpočnout. Vyrazíš si, kdy se ti zachce. Seznámíš se s novými lidmi.“

Myslí chlapy. Ach bože. Přesně tohle můj víkend potřeboval. Soucit od bývalého, co mě podváděl. To je poslední kapka. Ani neřeknu znovu ne, jen před ním tak prudce zabouchnu dveře, že musí uskočit, aby ho neuhodily.

Stiskne dvakrát zvonek, ale ignoruju ho. Je mi zle. Cítím

se ztracená. A ještě horší než tohle je pocit, že na nic z toho nemám právo. Lisa to pravděpodobně myslí dobře. Ian si nezaslouží být nešťastný. A mě před tím pitomým opilým polibkem ani nenapadlo, že jsem nešťastná. Opřu se hlavou o dveře a přemáhám nutkání tlouct s ní o dřevo, abych tomu dala nějaký smysl.

„Mami?“

Otočím se. Adam se na mě nerudně kouká přes obývací pokoj.

„Můžu teda jet do Francie?“

„Řekla jsem ti, že se máš jít koupat,“ odseknu a nechám všechn vztek vybublat na povrch. Ian neměl žádné právo zmiňovat se před Adamem o prázdninách, než si promluví se mnou. Proč musím být ten zlý rodič vždycky já?

„Ale...“

„Švihej do koupelny. A ne, nemůžeš jet do Francie a tím to končí.“

Zírá na mě nafouknutý vzteky, moje slova propíchla bublinu jeho nadšení. „Proč?“

„Protože jsem to řekla.“

„To není důvod. Chci tam jet!“

„To jako důvod stačí. A neodmlouvej.“

„To je pitomý důvod! Ty jsi pitomá!“

„Adame, takhle se mnou nemluv. Teď se jdi koupat, nebo dnes nebude žádná pohádka.“ Nesnáším, když se chová takhle. Nesnáším samu sebe, když se chovám takhle.

„Nechci žádnou pohádku! Chci jet do Francie! Táta chce, abych tam jel! Jsi zlá! Nesnáším tě!“

Drží v ruce dinosaura, a než uteče do koupelny, mrskne ho po mně. Slyším prásknutí dveřmi. Nejen já u toho umím dělat divadýlko. Zvednu hračku. Na noze má nálepku Přírodopisného muzea.

O to hůř se cítím. Slibuju mu ho věky a ještě jsem se k tomu nedostala. Když jste rodič na plný úvazek, nezbude vám čas na spoustu věcí.

Koupe se jen chvilku a oba jsme přitom otrávení. Ignoruje moje pokusy vysvětlit, proč si myslím, že ty prázdniny nejsou dobrý nápad, jen na mě vrhá nasupené pohledy zpod vlhkých vlasů. Jako by už v šesti dokázal prokouknout moje výmluvy. Problém není v tom, že ještě nikdy nebyl na

měsíc pryč. Ani v tom, že si myslím, že týden by byl lepší pro případ, že by se mu stýskalo po domově. Není to ani tak, že tatínek a Lisa potřebují čas pro sebe, než se narodí miminko – je to jen o tom, že nechci přijít o to jediné, co mi ještě zbylo. O *něho*. A Ian Adama také nedostane.

„Nenávidíš tatínka a Lisu,“ brblá si, když balím jeho dokonalé tělíčko do velké osušky. „Nenávidíš je a chceš, abych je nenáviděl taky.“ Vystřelí do ložnice a nechá mě v provlhlých šatech klečet v koupelně na podlaze. Jen za ním šokovaně zírám. Tohle si myslí? Neškodilo by, kdyby měl záchvaty vzteku častěji. Přála bych si, aby brečel, křičel a zuřil, a ne se urážel a pak po mně plival tyhle jízlivé pravdy. *Pravda z úst dítěte...*

„Chceš Harryho Pottera?“ zeptám, když si oblékne pyžamo a ručník visí na sušáku v koupelně.

„Ne.“

„Určitě?“

Nedívá se na mě, jen pevně svírá medvídku. Příliš pevně. Zračí se v tom vztek a bolest. Jeho obličej je stále nasupený. Ještě by mohl vysunout spodní ret.

„Chci jet s tátou do Francie. Chci jíst šneky. A plavat v moři. Nechci zůstat tady a chodit do prázdninové školy, když ty jsi pořád v práci.“

„Já nejsem pořád v práci.“ Jeho vztek mě zraňuje, stejně jako jeho slova, protože v nich je něco pravdy. Nemůžu si vzít volno a strávit ho s ním, jako to dělají některé mámy.

„Většinou jsi.“ Ztěžka si odfoukne a otočí se na bok obličejem ode mne. Medvídek, stále pevně sevřený v jeho náruči, na mě kouká přes jeho rameno skoro omluvně. „Nechceš, abych tam jel, protože jsi zlá.“

Chvilí na něho zírám, najednou je mi těžko u srdce. Je to pravda. Adam by si mohl Francii opravdu užít. Byly by to jen čtyři týdny a v mnoha ohledech by mi to ulehčilo život. Ale ta myšlenka mě dál bodá jako nůž v břiše. Bylo by to snazší, to ano, ale také *prázdnější*.

Navzdory ledovému chladu jeho zad otočených ke mně se k němu skláním, dávám mu pusku na temeno a ignoruju, jak je přitom napjatý. Nasaju tu úžasnou vůni, která je jen a jen jeho. Vždycky budu jeho máma, připomínám si. Lisa mě nikdy nemůže nahradit.